

издѣйствува отъ Директора на Просвѣщеніето (въ Изт. Румелия) да му отпусне пенсия, която незабавно му отпуснаха въ размѣръ петъ лири турски на мѣсецъ и която той получава до смъртта си“ (Утро, с. 182). Грековъ разказва, че по това врѣме Чинтуловъ билъ много отпадналъ духомъ и че свободниятъ животъ на българитѣ му вдѣхвалъ само разочарования. Уморенъ, подтиснатъ отъ товара на годинитѣ и миналото, Чинтуловъ рѣдко билъ вижданъ вънъ отъ кжщата му. Полуслѣпъ, съ убитъ физически и духовенъ погледъ, бавно пристѣпвалъ той по сливенскитѣ калдарѣми и потропвалъ съ тежкия си ба-стунъ, за да провѣри почвата подъ себе си и сѣкашъ за да обади на хората, че още живѣе човѣкътъ-развалина. Теж-китѣ нещастия и ослѣпяването помрачили свѣтлата нѣкога душа на поета, и къмъ края на живота му тя все повече и повече тъне въ тъмнитѣ води на горестната самота и униинето. И мо-жеби надъ тѣхъ само като блуждаещи пламъци сж се носѣли споменитѣ за хубавитѣ одески години, за свѣтлитѣ блѣнове, безутѣшнитѣ спомени и мисли за всѣка земна суета. Единъ слѣдъ другъ тѣ гаснатъ, долѣто най-сетнѣ всичко погасва у Чинтуловъ. Така свършва живота си той на 27 мартъ 1886 година.

Погребението му станало тържествено. Присѣтствували учителитѣ и ученицитѣ отъ градскитѣ училища и много граж-дани⁴⁹. Сливенци изпратили съ почитъ своя старъ учитель и поетъ. А и доднесъ тѣ пазятъ скжпъ споменъ за него. Надгроб-ната му плоча носи тоя простъ български надписъ⁵⁰: „Тукъ по-чива праха на Добри П. Чинтуловъ, роденъ въ 1822, умрѣлъ въ 1886 г.“